

ATT VARA TILL HINDER ELLER SOM SMÄRTSAM TANDVÄRK

Han sade det med en bestämdhet som ankommer en potentat av hög rang och inflytande, som om han hade funnit en beteckning helt utan jämförelse.

.- Du är väl ett riktigt ”sinkety”!

Luften var inte helt befriad från vibrationer. Tilltalet kom plötsligt ur ett vishetens djup, underbyggt med en fast påtvingad hand. Han förvånade inte. Men vid närmare eftertanke låg en rättvis, lurande räv bakom örat.

Han hade varit ”ett sinkety”. Han hade varit en bromskloss. Han hade varit en propp i det pågående arbete. Han hade varit motståndare till allt och inte funnit något ljus som lyst upp i den närliggande tunneln. Nej, nej det går inte. Det är inte min ”tandvärk”. Med andra ord: en motvalskärring, för att nu tala i feministiska termer.

Det finns inga bevisa för det. Det kan vi inte göra – inte med denna budget. Vi måste skära istället, komma med nya utgiftsposter. Nej och åter nej...

Han hörde sig själv som ett eko. I detta eko infann sig en sanning som det sinkety han hade varit och skulle komma att vara. Attityden var redan cementerade och inbäddad i den kommunala väven. Beslut var redan fattat och den budget som låg kommer att ligga. Han var så logisk att hela den antika matematiken med Pythagoras i spetsen skulle kunna sola sig i glansen av hans geni.

När han närmare förstod kunde han påminna sig många andra ”sinketyare”. De som alltid hade en annan åsikt eller en annan ingång eller ett annat mått för tanken och känslan. Den svenska politiska oppositionens var sinketyare för alliansen och tvärtom.

Ordet fick nu betydelser. Det grävde ner sig i verkligheten och gjorde avtryck. Det materialiserades, som en nyvaken lingvistik skulle ha sagt. Själveste Ludwig Wittgenstein kunde med lätthet ha infogat ordet i sin banbrytande bok från 1921: Tractatus Logico-Philosophicus.

Argumenten faller till marken. Jag sätter krokben och du faller som en fura till marken. Den omtalade ”långbänken” finns hela tiden. Och ”sinketyaren” bara ler sitt försmädliga leende. I den allmänna moralens namn har vi nått vägs ände.

Överklaga? Jag? Ja, de här villavagnarna kan inte stå här och fördriva både turister och fastboende. Det här huset kommer att skymma utsikten. Nu vill vi inte ha några invandrare mer. Det är som om Migrationsverket bestod av enbart sinketyare? De sätter käppar i varje hjul och kommer med dåligt underbyggda argument hela tiden. Vart är vi på väg?

Jo, vi är på den väg som kantas av sinketyare. Här finns presidenterna Buch både junior och senior, båda var de upptagna av sin egen storhet och satte käppar i hjulet för både FN och freden, Saddam Hussein behöver inte någon särskild motivering. Han var rena bombnedslaget. Den israeliske Netanjahu är på god väg och den nu avlidne Arafat var en korrumpierad herre, som hade svårt med ekonomin. Stalin har en självklar plats. Utefter vägen finns också Charles de Gaulle, som var en kraftig nagel i ögat för både Theodore Roosevelt och Sir Winston Churchill.

Så nog är vi många som kan hamna i gott sällskap – alltid.

Hans-Evert Renérius